

Sygn. akt IX Ka 1420/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska (spr.)

SO Jan Klocek

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowicz - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu /del./ Jolanty Religa

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 roku

sprawy **K. J.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 19 marca 2013 roku sygn. akt IX K 376/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego K. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1420/13

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że:

dniu 27 czerwca 2009 roku w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając w imieniu firmy (...) doprowadził Ł. okołowskiego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w wocie 15.900,00 zł przez wprowadzenie go w błąd, że za te pieniądze sprowadzi mu do kraju samochód marki V. (...) z roku 2004 z silnikiem 2,5 (...) lecz przyjętego zobowiązania nie wykonał na jego szkodę,

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z 19 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Kielcach w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznał oskarżonego K. J. za winnego tego, że w dniu 27 czerwca 2009 roku w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w imieniu firmy (...) doprowadził Ł. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 15.900 zł poprzez wprowadzenie go w błąd co do tego, że za te pieniądze sprowadzi mu do kraju samochód marki V. (...) z roku 2004 z silnikiem 2,5 (...), czym działał na szkodę Ł. S., co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w

zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego K. J. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Ł. S. kwotę 15.900 złotych. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego K. J. na rzecz Ł. S. kwotę 300,88 zł

tytułem uzasadnionych wydatków postępowania. Ponadto zasądził od oskarżonego K. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 842,70 zł tytułem kosztów sądowych, w tym 180 złotych opłaty.

Apelację od powyższego wywiódł oskarżony K. J., który zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 kpk, art. 7

kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w przedmiocie uznania go za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na bezskutecznym oparciu ustaleń co do rodzaju i treści umowy zawartej pomiędzy nim a poszkodowanym Ł. S. na zeznaniach świadka Ł. S., K. S. oraz D. M. pomimo, iż zarówno Ł. S. jak i K. S. w postępowaniu toczącym się po raz pierwszy zeznali, że nie pamiętają, czego dotyczyła i co obejmowała umowa z nim zawarta, a pomimo upływu czasu zeznali, że dotyczyła ona również sprowadzenia pojazdu na terytorium Polski oraz fakt, iż zarówno K. S. jak i D. M. nie byli obecni przy zawieraniu ustnej umowy pomiędzy nimi a Ł. S., a o jej treści zostali jedynie poinformowani przez Ł. S.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego

wyroku a mogący mieć wpływ na jego treść polegający na uznaniu, że:

a) umowa ustana zawarta pomiędzy nimi a pokrzywdzonym dotyczyła

zarówno wylicytowania, jak i sprowadzenie przez niego pojazdu na terytorium kraju;

b) działał z zamiarem oszustwa Ł. S. pomimo że przed

rozpoczęciem licytacji poinformował go o wszelkich warunkach udziału w aukcji, a także o fakcie, że nie dysponuje żadnym pojazdem przystosowanym do przewozu innych pojazdów i nie jest w stanie sprawdzić przedmiotowego pojazdu na terytorium kraju;

c) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, choć wniosek taki nie jest

uprawniony w świetle zgromadzonego materiału dowodowego.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. W toku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy zgromadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia, dowody te poddał wszechstronnej analizie, a swoje stanowisko należycie umotywowował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Wskazał w nim szczegółowo, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym – i na jakiej podstawie – cech wiarygodności odmówił. Całkowicie nieuzasadniony jest, formalnie postawiony w punkcie 1 apelacji zarzut obrazę przepisu art. 424 § 1 pkt 1 kk. Pisemne uzasadnienie wyroku zawiera obszerną i bardzo szczegółową analizę przeprowadzonych w sprawie dowodów. Ocena ta jest wszechstronna – uwzględnia całokształt dowodów zgromadzonych na rozprawie głównej. Sąd Rejonowy logicznie i zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego odniósł się do wszystkich istotnych okoliczności oceniając je we

wzajemnym ze sobą powiązaniu. Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, dlaczego ustaleń faktycznych nie oparł na wyjaśnieniach oskarżonego, a uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, jego żony i D. M..

Sąd Okręgowy w całości podzielił rozważania i wnioski Sądu Rejonowego i nie ma potrzeby powtórnego przytaczania ich w tym miejscu. Odnosząc się do argumentów apelacji zauważyć trzeba, że nie jest prawdą, jakoby Ł. S. i K. S. w postępowaniu toczącym się po raz pierwszy zeznali, że nie pamiętają czego dotyczyła i co obejmowała umowa zawarta z oskarżonym.

Zarówno pokrzywdzony, jak i jego żona nie mieli wątpliwości co do treści uzgodnień z oskarżonym. Ich zeznania znajdują potwierdzenie nie tylko w zeznaniach D. M., który był obecny podczas przekazywania pieniędzy oskarżonemu i opisał i opisał, że oskarżony telefonicznie ustalał wstępne koszty transportu pojazdu oraz ustalenie, że zapłata za transport miała nastąpić z chwilą dostarczenia samochodu na podwórko, zatem nie ma znaczenia, że świadek ten nie był obecny podczas pierwszych uzgodnień pokrzywdzonego z oskarżonym. Przypomnieć trzeba, co pominął oskarżony, że Sąd dysponował również nie kwestionowaną przez oskarżonego korespondencją mailową oskarżonego i pokrzywdzonego, a także sms-em, co do którego nie budzi żadnych wątpliwości ustalenia, że nie było to sms skierowany pomyłkowo do pokrzywdzonego. Zeznania świadka Ł. K. nie potwierdziły wersji oskarżonego w tej części. W świetle zeznań D. M., Ł. S. oraz treści maila z 27.06.2009 r. wynika, że to oskarżony zaproponował pokrzywdzonemu kupno przedmiotowego samochodu. W sprawie istotne jest, że brak jest dowodów potwierdzających wyjaśnienia oskarżonego o wpłacie otrzymanych od pokrzywdzonego pieniędzy na konto domu aukcyjnego. Sąd Rejonowy słusznie za dowód taki nie uznał informacji o przelewach dokonywanych dopiero 1 lipca i 17 lipca 2009 r. Nadto brak jest w sprawie faktury zakupu samochodu (ostatecznej), z której wynikałaby realizacja transakcji uzgodnionej z pokrzywdzonym. Nie do przyjęcia jest argument oskarżonego, że nie przekazał pokrzywdzonemu żadnego potwierdzenia zapłaty, bo Ł. S. nie wykazywał tym żadnego zainteresowania. Dodać trzeba, że w swoich wyjaśnieniach K. J. nie wziął pod uwagę jednej istotnej okoliczności i stąd jego wersja jest całkowicie nieprawdopodobna. Do licytacji pojazdu oskarżony przystąpił nie w imieniu pokrzywdzonego, zainteresowanego nabyciem samochodu, ale w imieniu swojej żony prowadzącej działalność gospodarczą. Na dokumencie z k. 220 widnieje P. B. (panińskie nazwisko żony oskarżonego). Zatem ewentualny odbiór pojazdu przez pokrzywdzonego na terenie Wielkiej Brytanii nawet, jeżeli byłby możliwy bez faktury czy pełnomocnictwa, nie uprawniał Ł. S. do zarejestrowania pojazdu na jego nazwisko. Do tego potrzebna była umowa kupna – sprzedaży, która nie została w wyjaśnieniach oskarżonego uwzględniona. Także znamienne jest zachowanie oskarżonego po otrzymaniu pieniędzy od pokrzywdzonego a prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy. Skoro, jak twierdził oskarżony jego umowa z pokrzywdzonym nie obejmowała sprowadzenia pojazdu z zagranicy, nic nie stało na przeszkodzie aby kwestię tę precyzyjnie wyjaśnić po mailach od pokrzywdzonego dopytującego się o sprowadzenie auta w lipcu i sierpniu 2009r. Dodatkowo zachowanie oskarżonego i jego żony jawi się jako niedorzeczne: skoro, jak utrzymuje oskarżony, wpłacił na konto domu aukcyjnego pieniądze za samochód, a w związku z tym powstawały i narastały opłaty związane z przechowywaniem nabytego a nieodebranego samochodu, dziwi obojętność oskarżonego i jego żony na takie straty finansowe i zaniechanie odzyskania wpłaconych pieniędzy i nie podejmowanie przez nich żadnych kroków w celu powstrzymania powstania lub likwidacji powstałego już zadłużenia. Argumenty apelacji stanowią powielenie linii obrony oskarżonego, do której Sąd Rejonowy odniósł się szczegółowo w pisemnych motywach wyroku. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy nie sprowadzenie przez oskarżonego przedmiotowego pojazdu, nie było wynikiem późniejszych okoliczności zaistniałych w związku z realizacją umowy z pokrzywdzonym, co zważywszy na opisane wyżej okoliczności, jednoznacznie wskazuje na zamiar oskarżonego ustalony przez Sąd Rejonowy.

Skarżący nie wykazał, aby ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były sprzeczne z materiałem dowodowym sprawy, która doprowadziła do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, nie pozostawiając miejsca na wątpliwości, szczególnie takie, o których mowa w art. 5 § 2 kpk.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do winy i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Wymierzonej oskarżonemu kary nie można uznać za rażąco surową. Uwzględnia ona wszystkie istotne okoliczności czynu oskarżonego, została dostosowana do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk. W ich skład wchodzi: ryczałt za doręczanie pism – 20 zł oraz opłata ustalona na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.).

SSO J.Klocek SSO B. Kuczyńska SSO E. Opozda - Kałka

KK